

Francesc Macià i Barrado
c/. Miracle, 11-13, 2n., B
25-600 BALAGUER (Lleida)

Benvolgut amic:

Agraeixo la vostra afectuosa carta del 21-X-89 i he de començar demanant-vos disculpes per la meva trigança a donar-hi resposta. Perquè veieu que no sou pas un cas únic en això d'endarrerir correspondències...

Em feu la confiança (que estimo de veres) d'exposar-me els vostres dubtes sobre el que feu i el que voleu fer. Jo diria que és una bona cosa -sobretot tractant-se d'una vocació literària- i que no cal pas que us hi angoixeu. Ja sé que l'experiència no es pot transmetre, que cadascú ha d'ensopegar amb les seves pedres. Però no em puc estar d'evidenciar-vos que vós, una persona jove, dubteu, i jo, que sóc vell, també dubto. Permeteu-me que us expliqui un cas viscut, que mai no he oblidat: poc després del meu retorn a Catalunya, l'any 1963, vaig treballar com a ajudant d'en Josep Ros i Artigues, que és un dels nostres millors correctors de català. Era a la desapareguda Editorial Vergara. Un dia, en Ros em va dir que les vegades que s'equivocava, era quan estava segur d'alguna cosa. Quan dubtava, es veia obligat a consultar les fonts fiables i això li permetia d'estalviar-se errors. No és pas una evidència transferible a tots els camps, però Déu n'hi do

D'altra banda, en el transcurs de la meua vida, he conegut molts escriptors i creadors en diverses activitats. I ocorre, d'una manera gairebé matemàtica, que els que m'han semblat menys considerables són els més segurs de si mateixos i de la seva obra. És clar que no s'hi val a generalitzar, però val la pena de meditar-hi.

Naturalment que accepto la vostra amistat! Hi corresponc de tot cor i, pel que me n'heu deixat conèixer, confio plenament en els resultats de la vostra vocació literària.

Pel que fa a donar-vos "dia i hora" per a una entrevista amb vós (que em plaurà molt) us he de pregar que deixem passar aquest mes de novembre. Se m'han acumulat una colla de compromisos, entre ells una setmana d'homenatge que em dedica l'ajuntament de Mataró; sembla mentida que set dies portin tant de trasbals, però és així. Si us sembla, em podríeu telefonar a primers de desembre i fixaríem una data.

Mentrestant, rebeu una cordial abraçada i la ratificació de tots els sentiments que us he expressat fins ara.

Pere Calders

Barceloa 13 de novembre de 1989